

Arrest

nr. 144 068 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen werden op 29 april 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam met een geldig visum kort verblijf naar België. Op 31 januari 2007 deed ze een aankomstverklaring te Nieuwpoort.

Op 7 februari 2007 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstantie.

Op 20 februari 2007 werd een voogd toegewezen aan de verzoekende partij.

Op 14 maart 2007 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf en op dezelfde datum nam de verwerende partij een bevel tot terugbrenging ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen de beslissing tot weigering van verblijf diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 mei 2007 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 7 juni 2007 gaf de verwerende partij de instructie aan de burgemeester van Nieuwpoort om de beslissing tot weigering van verblijf, evenals het bevel tot terugbrenging, in te trekken. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 3 juli 2008 bereikte de verzoekende partij de leeftijd van 18 jaar en werd de voogdij van rechtswege beëindigd.

Op 7 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 januari 2010 trok de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 7 mei 2009 in. Op 25 februari 2010 stelde de Raad de afstand van geding vast.

Op 28 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 28 maart 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 9 januari 2012 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 29 februari 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Mevrouw H haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd en dat ze als minderjarige België is binnen gekomen. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 07.02.2007, werd afgesloten op 29.04.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Ze beroept zich ook het feit dat ze bij haar broer en zussen in België verblijven. Ook stelt ze dat ze economisch zwak staat in Algerije. Ze geeft echter niet aan waarom dit haar ervan weerhoudt de verblijfsmachtiging voor België aan te vragen in Algerije.

Ook het argument dat Algerije onveilig voor haar zou zijn, werd niet in haar voordeel weerhouden. Ze legt immers geen enkel bewijsstuk voor om deze loutere verklaring te ondersteunen.

De elementen die wijzen op de integratie van betrokkene - dat zij sinds 2007 in België verblijft, hier school heeft gelopen, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en sociale banden heeft - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 15 april 2013 nam de verwerende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij vraagt de nietigverklaring van enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij enkel middelen ontplooit ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Bij gebrek aan middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, acht de Raad het beroep niet ontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij betwist dat de elementen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen. Ze stelt dat de verwerende partij geen enkele blijk geeft werkelijk rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden waarin zij in het Rijk verblijft, met name de duur van haar asielprocedure gestart als niet-begeleide minderjarige, haar precare sociale, familiale en economische situatie in Algerije en het feit dat zij als alleenstaande vrouw gevaar loopt en geen afdoende bescherming kan genieten. Ze meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet concreet gemotiveerd is. Verder is zij van oordeel, dat alhoewel de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag wel degelijk de criteria van deze instructie diende te toetsen aan de omstandigheden waaronder de verzoekende partij in het Rijk verblijft. Zo niet maakt dit volgens haar een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel uit. Voorts meent ze dat de verwerende partij zich beperkt tot het onvolledig opsommen van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden en tot het boudweg stellen dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn zonder dit enigszins toe te lichten. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij haar asielaanvraag indiende als niet-begeleide minderjarige. Zij meent dat ze aldus gelijk dient te worden gesteld met een familie met schoolgaande kinderen minstens voor wat betreft de appreciatie van de duur van haar asielprocedure.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze beslissing wel degelijk met redenen is omkleed. De bestreden beslissing geeft zowel de juridische grondslag weer, als de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen.

Evenwel betwist de verzoekende partij dat deze motivering afdoende is, waarmee zij doelt op de door haar eveneens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 februari 2012 beriep de verzoekende partij zich als buitengewone omstandigheid op het gegeven dat zij een langdurige asielprocedure meemaakte. Hierbij stipte zij aan dat zij als minderjarige naar België was gekomen en dat ze hier werd bijgestaan door haar broer, zussen, voogd en assistente. Ze vroeg hierbij haar situatie te aanschouwen als gezin met schoolgaande kinderen. Ze wees er op dat haar asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd en dat zij ondertussen onderwijs genoot, de taal leerde, zich integreerde en zelfs werkte. Vervolgens verwees zij naar de instructie van 19 juli 2009 waarvan ze de toepassing vroeg.

In tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift wenst te laten uitschijnen, heeft de verzoekende partij zich dus enkel op de duur van haar asielprocedure beroepen als buitengewone omstandigheid. Onder het kopje buitengewone omstandigheden wordt geenszins verwezen naar "het feit dat verzoekster in het rijk samenwoont/verblijft samen met de door haar in haar verzoekschrift aangehaalde familieleden (met stukken gestaafd) allen tevens gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor onbepaalde duur en die tot het kerngezin van verzoekster behoren, namelijk haar broers, zus en schoonzussen", noch naar "het feit dat verzoekster niet kan terugkeren naar Algerije vanuit sociaal, familiaal en economisch oogpunt. Dat de situatie van verzoekster als jonge alleenstaande vrouw in Algerije onveilig voor haar is en dat haar ouders haar geen bescherming kunnen bieden. Dat zij in Algerije economisch heel zwak staat en dat zij (in tegenstelling tot in België) er niet in haar onderhoud zal kunnen voorzien." Aangezien de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid kan zij hieromtrent ook niet verwachten dat de verwerende partij zou ingaan op deze elementen in haar beslissing. Haar argumentatie dat de bestreden beslissing geen enkele blijk geeft van werkelijk rekening te hebben gehouden met deze elementen is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de langdurige asielprocedure stelt de verwerende partij uitdrukkelijk in haar bestreden beslissing dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Ze benadrukt dat dat zij haar aanvraag moet indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats in het buitenland. Voorts motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Vervolgens wijst ze er op dat de asielprocedure van de verzoekende partij op 29 april 2010 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en benadrukt ze dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verder stelt de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria van de instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Tot slot stelt de verwerende partij dat de elementen die wijzen op integratie tot de gegrondheidsfase behoren.

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk concreet gemotiveerd heeft aangaande de ingeroepen argumenten.

In zoverre de verzoekende partij het oneens is met deze beoordeling dient de Raad aan te stippen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om deze argumenten opnieuw te gaan beoordelen. De bevoegdheid van de Raad beperkt er zich toe na te gaan of de verwerende partij bij haar beoordeling niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post,*

vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;”

De langdurige asielprocedure kan derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Overigens laat de verzoekende partij na met haar betoog om in concreto aan te tonen dat het door haar aangehaalde element van een langdurige asielprocedure het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de langdurige asielprocedure niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de

aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU